

Hồi Thứ Mười Tám

DIÊM LA SỬ GIẢ

Sở Sở mỉm cười hỏi tiếp:

– Thế nào tôi cũng chuyển lại lời nói ấy của bạn cho Trà lão tiên bối hay. Nhưng tôi muốn thỉnh giáo bạn câu này đã. Không hay người đỡ đầu cho La Tỉnh Thạch là ai mà lợi hại đến như thế?

Ngẫm nghĩ giây lát, Thiên Trạch gật đầu đáp:

– Dù tôi có nói cho Lệnh Hồ cô nương nghe cũng không sao, nhưng chỉ e cô nương còn trẻ tuổi như vậy, có lẽ chưa nghe thấy người ta nói đến cái tên Trường Tiểu Thiên Vương?

Sở Sở hơi kinh hãi, vội hỏi tiếp:

– Người đó có phải là Công Tôn Vi Ngã và còn có thêm hai biệt hiệu là Hận Địa Vô Hoàn Quỷ Kiếm Sâu và Thiên Ảnh Thần M đấy không?

Thiên Trạch gật đầu đáp:

– Đúng đấy! Như vậy, Lệnh Hồ cô nương thật là rộng kiến thức hơn người.

Sở Sở mỉm cười hỏi tiếp:

– Từ xưa đến nay, một người mà có đến ba biệt hiệu như thế chả có mấy ai, thì sao tôi lại không biết? Nhưng tôi nghe người ta nói, mười mấy năm trước, vì chém con nghiệt giao đầu bò, Công Tôn Vi Ngã đã trúng phải chất kỳ độc ở miền Nam Hoang nên đã chết ở trong rừng rậm tại nơi đó rồi, chả hay bạn họ Ngải còn nhắc nhở đến y làm chi?

Thiên Trạch xéch ngược đôi lông mày lên, mỉm cười đáp:

– Người trong giang hồ có đồn đại như thế thực. Nhưng năm ngoái, Thiên Trạch ngao du Nam hoang, lại được gặp gỡ Công Tôn Vi Ngã ở trong rừng rậm.

Sở Sở ngạc nhiên hỏi tiếp:

– Tính nết của Công Tôn Vi Ngã rất kiêu ngạo, lại có tuyệt học cái thế như vậy, nếu y chưa chết thì khi nào y lại chịu ẩn cư ở chốn Nam hoang mà không xuất hiện ở trong vũ nội hò hét vây vo ngạo thị quần hùng?

Thiên Trạch vừa cười vừa đáp:

– Chất độc ở hồ ao miền Nam hoang quả thực lợi hại. Tuy Công Tôn Vi Ngã chưa chết, nhưng nửa người dưới đã cứng đờ, nên y chỉ có cách là suốt ngày khổ luyện huyền công, để mong hồi phục lại như xưa.

Sở Sở nói tiếp:

– Người có công lực siêu tuyệt như Công Tôn Vi Ngã, y chỉ cần khổ luyện ít lâu là có thể toại được tâm nguyện ngay.

Thiên Trạch thở dài một tiếng rồi đáp:

– Sức người khó mà địch nổi thiên tai. Công Tôn Vi Ngã đã khổ công tu luyện mười bảy mười tám năm nay rồi, mà vẫn không ăn thua gì.

Sở Sở ngẫm nghĩ giây lát lại nói tiếp:

– Mười bảy mười tám năm khổ luyện như vậy, tuy chân và mình mẩy chưa khỏi cứng ngắc, nhưng công lực của vị Công Tôn Vi Ngã ấy thế nào cũng luyện tới mức cao siêu một cách kinh người chứ không sai.

Thiên Trạch thở dài đáp:

– Đúng thế! Công lực của Công Tôn Vi Ngã quả thực đã luyện tới mức cao siêu một cách kinh người, tóc bù rối như đám cỏ, mình gầy gò chỉ còn da bọc xương. Râu xồm xoàm dài hơn thước, trông không khác gì quỷ nhập tràng, không còn một vẻ gì là con người nữa.

Sở Sở nghe thấy Thiên Trạch nói như thế cũng phải thở dài một tiếng và nói tiếp:

– Công Tôn Vi Ngã sống một mình ở trong rừng rậm ngót hai mươi năm trời người không cử động được như vậy, thì lấy đâu ra thức ăn, thức uống? Y sống được lâu như thế là một kỳ tích hãn thế rồi. Như vậy về phương diện hình dáng tất nhiên là phải giống ma quỷ, chứ không thể nào giống như người thường được.

Nói tới đó, nàng bỗng nhìn Thiên Trạch và hỏi tiếp:

– Bạn nói lâu như vậy mà vẫn chưa thấy bạn nói tới vấn đề. La Tĩnh Thạch có liên can gì với Công Tôn Vi Ngã.

Thiên Trạch vừa cười vừa đáp:

– Tôi quen biết Công Tôn Vi Ngã từ năm xưa nên lần này y vừa trông thấy tôi đã mừng rỡ như điên như khùng, và yêu cầu tôi giúp y một việc lớn.

Sở Sở vừa cười vừa hỏi lại:

– Y bị cứng đờ người, mười bảy mười tám năm như vậy, nay muốn nhờ bạn giúp hộ, có lẽ việc này không dễ gì giúp nổi đâu?

Thiên Trạch vừa cười vừa đáp:

– Công Tôn Vi Ngã không nhờ tôi chữa bệnh hộ y đâu mà chỉ nhờ tôi kiếm hộ y một người đồ đệ để truyền y bát cho thôi.

Sở Sở nghe nói kêu “Ồ” một tiếng, mới vỡ nhẽ và hỏi:

– Chẳng lẽ Công Tôn Vi Ngã đã tự biết sắp chết đến nơi rồi chăng?

Thiên Trạch lắc đầu đáp:

– Công Tôn Vi Ngã nói, nếu y muốn sống, ít nhất còn có thể sống thêm được ba mươi năm nữa. Nhưng nếu sống một cuộc đời như quỷ nhập tràng như thế này thì thực vô vị, cho nên y muốn đánh liều một phen.

Sở Sở thắc mắc không hiểu hỏi lại:

– Y định liều bằng cách nào?

Thiên Trạch đáp:

– Y định dùng môn Khảm Ly Chân Khí mà y đang luyện, đả thông bừa khí huyết đã cứng ngắc từ lưng trở xuống. Nếu việc này của y thành công thì y sẽ tái nhập giang hồ. Còn nếu thất bại, y sẽ bị chết một cách rất thảm khốc.

Nghe tới đó, Sở Sở đã hiểu ý, vừa cười vừa nói tiếp:

– Có lẽ Công Tôn Vi Ngã sợ việc làm ấy thất bại, tuyệt học hãn thế của y cũng thất truyền theo, nên mới nhờ bạn kiếm hộ cho y một người đồ đệ để truyền thụ y bát trước, rồi y mới đánh liều đả thông huyết mạch phải không?

Thiên Trạch gật đầu đáp:

– Lệnh Hồ cô nương nói rất đúng. Tôi đã được Công Tôn Vi Ngã nhờ vả tôi việc đó, tôi liền nghĩ tới người bạn mới kết giao ở Nam hoang là La Tĩnh Thạch, người đã trẻ tuổi tư chất lại rất tốt, nên tôi mới giới thiệu ngay Tĩnh Thạch cho Công Tôn Vi Ngã.

Sở Sở vừa cười vừa hỏi tiếp:

– Công Tôn Vi Ngã thế nào cũng bằng lòng?

Thiên Trạch vừa cười vừa đáp:

– Tất nhiên Công Tôn Vi Ngã phải bằng lòng rồi, nên y đã dục tôi mau đi kiếm Tĩnh Thạch dẫn tới rừng rậm ấy. Nhưng ngờ đâu việc đời lại lắm cái bất ngờ, chờ tới khi tôi đi tìm thấy Tĩnh Thạch nói cho y biết chuyện này, y lại cương quyết cự tuyệt không chịu nhận làm đồ đệ của Công Tôn Vi Ngã.

Kêu “Ồi chà” một tiếng, Sở Sở vội hỏi tiếp:

– Thật là một kỳ duyên hãn thế, mà sao Tĩnh Thạch lại đại dột đến như vậy, y chỉ cần học được bẫy thành võ công của Công Tôn Vi Ngã thôi, cũng đủ kiêu ngạo với võ lâm đương thời rồi.

Thiên Trạch gượng cười đỡ lời:

– Điểm thứ nhất Tĩnh Thạch không tin Công Tôn Vi Ngã có võ công tuyệt thế, có thể vô địch thiên hạ như vậy. Điểm thứ hai, y cho phải sống trong rừng rậm, hầu hạ một quái vật tàn phế như thế thì khổ sở biết bao, cho nên y không những cự tuyệt và còn khuyên tôi đi kiếm người khác, rồi y lảng lạng rời khỏi Nam hoang

vào Trung Nguyên ngao du ngay.

Sở Sở cười khẩy một tiếng và đỡ lời:

– Con người thích sung sướng sợ khổ sở như vậy, đâu có phải là người có căn bản rất tốt?

Thiên Trạch thở dài nói tiếp:

– Tỉnh Thạch có tư chất rất tốt thực, nhưng phải nổi sung sướng và phong lưu quen đi rồi, nên y không chịu được khổ sở. Tôi đã hứa với Công Tôn Vi Ngã, thì tất nhiên phải cố đuổi theo tìm kiếm cho được Tỉnh Thạch để khuyên bảo lại. Rút cục tôi được người bạn già cho hay Tỉnh Thạch đã cùng Trà Nhất Minh lên Bắc Nhạc rồi.

Sở Sở lắc đầu đáp:

– Tôi dám cam đoan tin đó không chính xác. Nhưng lời nói của bạn vừa rồi, thế nào tôi cũng sẽ nói lại cho Lãnh Trúc tiên sinh hay.

Thấy vẻ mặt của Sở Sở rất chính khí, Thiên Trạch không nghi ngờ gì hết, liền mỉm cười hỏi tiếp:

– Nếu vậy cảm phiền Lệnh Hồ cô nương. Thiên Trạch với Trí Thông lão đệ xin cáo từ, đến Tết Thanh Minh sang năm, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Bạch Long Đồi nhé.

Nói xong, cả đôi bên đều vái chào nhau từ biệt.

Tiểu Thanh nhìn hai người đó đi mất dạng rồi mới hỏi Sở Sở rằng:

– Cô nương, Ngải Thiên Trạch đã có biệt hiệu là Bách Tý Ưng Thần, Trí Thông có biệt hiệu là Bạch Cốt Di Lạc, đều là người trong nhóm Thế Ngoại Bát Hung. Nhưng sao hôm nay trông thấy họ, lại không thấy có vẻ gì là hung ác hết?

Sở Sở mỉm cười đáp:

– Chúng vì kiêng nể cái tên Xà Khiết Mỹ nhân của cô nương, mới không dám ngang tàng nổi hung, mà phải khách sáo như vậy. Nếu chúng ta không có mặt tại đây, thì mấy căn nhà lá của Lãnh Trúc tiên sinh đã bị thiêu rụi rồi.

Tiểu Thanh muốn nhân lúc này giấu giếm ngôi mộ của Nghiêm Mộ Quang, cho nên giả bộ làm ra vẻ hiểu biết kêu “Ồ” một tiếng và nói:

– Thưa cô nương, Thanh nhi đã hiểu rồi.

Sở Sở nghe thấy nàng ta nói như vậy, giật mình đến thót một cái, cau mày hỏi lại:

– Thanh nhi hiểu gì thế? Sao lại ăn nói đột ngột như vậy, làm cô nương cũng phải giật mình.

Tiểu Thanh nói tiếp:

– Cô nương, chắc ngôi mộ vô chủ mà chúng ta phát hiện kia thể nào cũng là mộ của Bá Vương chứ?

Sở Sở hỏi lại:

– Thanh nhi cho người ở trong mộ đó là Nam hoàng Ngọc Bá Vương La Tĩnh Thạch phải không?

Tiểu Thanh gật đầu đáp:

– Không có lửa làm sao có khói. Việc này thể nào cũng có nguyên nhân của nó. Theo Ngải Thiên Trạch vừa nói, thì La Tĩnh Thạch là người có tính rất phong lưu chắc y đang làm việc gì dâm tà hay quái ác, bị Trà Nhất Minh bắt gặp đem y về Lãnh Trúc Bình, thấy y là người có tư chất rất tốt, nên mới khuyên y cải tà quy chánh. Nhưng sau thấy không sao thay đổi được, nên ông ta diệt trừ y rồi chôn ngay ở trong rừng trúc kia.

Sở Sở gật đầu tán thành:

– Thanh nhi nghĩ như vậy cũng có lý. Nhưng nếu quả thực đúng như lời của Thanh nhi, thì trong võ lâm thể nào cũng sẽ có tai họa vô biên.

Tiểu Thanh ngạc nhiên hỏi:

– Cái gì là tai họa vô biên hả cô nương?

Sở Sở đáp:

– Nếu lão quái vật Công Tôn Vi Ngã mà sử dụng Khảm Ly Chân Khí đã thông được hai chân với mình dưới khỏi cứng ngắc, rồi lại bị Thiên Trạch kích bác, thì thể nào trong võ lâm sẽ chẳng có tai họa rất lớn.

Tiểu Thanh mỉm cười hỏi tiếp:

– Chẳng lẽ cô nương cũng không kiềm chế nổi lão quái vật Công Tôn hay sao?

Sở Sở lắc đầu đáp:

– Đối phó với Âm Tố Mai thì cô nương có thể nắm chắc được bảy phần thắng, nhưng còn đối phó với lão quái vật ấy thì công lực cô nương còn kém xa lắm!

Kêu “Ồi chà” một tiếng, Tiểu Thanh thất kinh hỏi tiếp:

– Cô nương cũng không kiềm chế nổi lão quái vật, chẳng lẽ cứ để yên cho y hoành hành ở trong võ lâm hay sao?

– Chính vì thế mà cô nương mới cần phải nghĩ một kế diệt tận gốc để tai họa sau này khỏi bùng nổ được nữa.

– Hình như việc này khó lắm. Có phải cô nương định đem Thanh nhi với Hồng muội đến tận khu rừng rậm nhân lúc lão quái vật đang đợi chờ Tĩnh Thạch tới và trong khi y chưa dám mạo hiểm dùng Khảm Ly Chân Khí đã thông khí huyết, thầy trò chúng ta diệt trừ y luôn đấy không?

– Thanh nhi coi câu chuyện ấy dễ quá, đừng nói là Thanh nhi với Hồng nhi, dù cả cô nương có mặt tại đó đi chăng nữa, nếu không được lão quái vật cho phép, thầy trò mình đừng có hòng tới gần y một trượng.

Tiểu Thanh biết Sở Sở bình sinh không kiêu ngạo và cũng không tự nhún mình quá, bất cứ gặp việc khó khăn đến đâu, đều có thể đối phó một cách rất chần tẫn và cũng không bao giờ coi mình quá cao và cũng không bao giờ coi rẻ đối phương. Bây giờ chủ nhân đã nói như vậy, đủ thấy công lực của Công Tôn Vi Ngã thế nào cũng luyện tới mức thượng thừa rồi.

Sở Sở thấy Tiểu Thanh cau mày lại đang suy nghĩ, thì nàng đã nghĩ ra được một kế, liền mỉm cười nói tiếp:

– Thanh nhi bảo cô nương đem Thanh nhi với Hồng nhi đi núi Ai Lao để diệt trừ Công Tôn Vi Ngã ấy là rất đúng.

Tiểu Thanh thấy Sở Sở bỗng đổi giọng, rất ngạc nhiên vội hỏi lại:

– Vừa rồi cô nương chẳng bảo không sao làm nổi là gì?

Sở Sở mỉm cười đáp:

– Điều thứ nhất về mặt võ công, hỏa hầu chúng ta không sao địch nổi Công Tôn Vi Ngã, như vậy muốn diệt trừ y thì làm sao nổi. Điều thứ hai, trước khi y chưa thoát nạn bước chân vào giang hồ tác oai, tác quái, thì dù chúng ta có diệt trừ y chẳng nữa, lương tâm của chúng ta cũng cắn rứt. Nhưng nếu làm thế nào khiến cho y viên tịch hay tạ thế một cách tự nhiên, như vậy có phải là hợp tình hợp lý mà diệt trừ một trận tai kiếp vô biên cho võ lâm không?

Kêu “Ồ” một tiếng, Tiểu Thanh lắc đầu hỏi tiếp:

– Nếu muốn làm cho người khác phải xuống dưới âm một cách tự nhiên, quả thực chỉ có vua Diêm Vương mới có thể làm nổi. Nhưng đối với lão quái vật Công Tôn Vi Ngã, thì ngoài ra còn có một người nữa là Xà Khiết Mỹ Nhân Lệnh Hồ Sở Sở có thể làm được.

Chớp mắt mấy cái, Tiểu Thanh nhìn Lệnh Hồ Sở Sở lắc đầu cười nói:

– Bất cứ về phương diện Văn tài võ học, hay cơ trí kiến thức, không có một cái gì là Thanh nhi không kính phục cô nương. Nhưng còn có bản lĩnh đặc biệt như vua Diêm Vương thực, thì Thanh nhi không dám tin cô nương lại có tài ba ấy.

Sở Sở vừa cười vừa nói tiếp:

– Thanh nhi cứ nhớ lời nói cô nương đây. Bất cứ việc gì của thiên hạ, nếu ta cứ phân tách một cách tử mỉ, thì có thể quy nạp thành Thượng, Trung, Hạ ba chính sách. Lựa chọn thượng sách mà thi hành, đó là những bậc siêu nhân trí giả.

Tiểu Thanh nghe thấy lời nói của Sở Sở rất có lý thú, liền mỉm cười xen lời:

– Cô nương, chúng ta hãy nghiên cứu xem đối phó với lão quái vật có võ

công rất lợi hại ấy, dùng thủ đoạn gì gọi là hạ sách?

Sở Sở mỉm cười đáp:

– Nếu chúng ta nông cuồng tự đại, không biết lợi hại gì hết, đột nhập khu rừng rậm ở núi Ai Lao để diệt trừ tai họa, nhưng tai họa diệt trừ không xong, lại bị chết dưới tay Công Tôn Vi Ngã, đó là hạ sách và cũng ngu xuẩn nhất.

Tiểu Thanh bật cười hỏi:

– Còn trung sách thì sao?

Sở Sở mỉm cười đáp:

– Trung sách là giở thủ đoạn không chính đáng, có hổ thẹn với lương tâm. Ví dụ như phóng hỏa đốt cháy khu rừng rậm để đốt chết lão quái vật.

Tiểu Thanh gật đầu vừa cười vừa nói tiếp:

– Đốt cháy khu rừng rậm, biện pháp ác độc ấy thế nào cũng đạt tới mục đích. Nhưng vì thế mà biết bao sinh linh bị chết cháy lây. Thủ đoạn hèn mạt và độc ác ấy tất nhiên thầy trò chúng ta không bao giờ thêm làm.

Sở Sở vừa cười vừa nói tiếp:

– Phân tách như vậy, chỉ có thủ đoạn của Diêm Vương khiến Công Tôn Vi Ngã tự tiêu diệt, đó mới là thượng sách.

Tiểu Thanh càng mắc không hiểu, cau mày:

– Cô nương nói cho Thanh nhi biết đi, làm thế nào mới có thể đạt tới mục đích ấy?

Sở Sở vừa cười vừa đáp:

– Học sách cần sử dụng một cách sống động, Nguồn gốc diệu sách của cô nương là xuất xứ trong Đại học.

Tiểu Thanh gượng cười hỏi tiếp:

– Trong Đại học chỉ đạo chỉ có Minh Minh Đức chứ làm gì có Diêm Vương thủ đoạn?

Sở Sở nói tiếp:

– Cách, Trí, Thành, Chính, Tu, Tề, Trị, Bình..

Tiểu Thanh càng ngạc nhiên thêm, hỏi tiếp:

– Thanh nhi cũng biết tám chữ đó là do ở cách vật, trí tri, thành ý, chính tâm, tu thân, tề gia, trị quốc và bình thiên hạ, mà nên. Nhưng....

Sở Sở vội xua tay ngắt lời Tiểu Thanh mà nói tiếp:

– Cô nương khỏi cần phải dùng nhiều đạo lý lớn như thế, mà chỉ ở trong bốn chữ cách, vật, trí, tri mà ngộ ra diệu sách tuyệt hay ấy đấy.

Tiểu Thanh lại gượng cười mà hỏi tiếp:.

– Cô nương...

Sở Sở vẫn xoa tay không để cho nàng ta nói mà nói tiếp:

– Thanh nhi không nên nóng lòng sốt ruột như vậy vội, cô nương hãy hỏi Thanh nhi mấy vấn đề này đã.

Tiểu Thanh hớn hở hỏi lại:

– Vấn đề gì thế hở cô nương?

Sở Sở vừa cười vừa đáp:

– Công Tôn Vi Ngã trúng chất độc của hồ ao bùn lầy ở trong rừng rậm núi Ai Lao đã được bao lâu rồi?

Tiểu Thanh đáp:

– Nghe Ngải Thiên Trạch nói đã được mười bảy mười tám năm rồi.

Sở Sở hỏi tiếp:

– Thanh nhi thử nghĩ xem lão quái vật bán thân bất toại, một thân một mình ở trong rừng rậm, mười bảy mười tám năm như vậy chả hay cái ăn cái uống y giải quyết bằng cách nào?

Ngẫm nghĩ giây lát, Tiểu Thanh mới đáp:

– Y còn có cách gì giải quyết nữa? Chắc chung quanh y thế nào cũng có những vỏ cây rễ cỏ, giun rắn hay cóc nhái gì để cho y ăn mà nuôi sống đấy thôi. Còn khát, thì y phải chờ trời đổ mưa xuống nếu có con thú dữ hay măng xà nào ngẫu nhiên đi qua, thì y lại được một bữa no nê.

Sứ Sở gật đầu đỡ lời:

– Thanh nhi nói rất đúng. Sự thực là chỉ có cách ấy thôi. Người ta sống dưới hoàn cảnh ấy một hai ngày tất nhiên không sao, một hai tháng cũng có thể gượng gạo nổi. Nhưng trải qua một năm hay hai năm đã là một kỳ tích rồi. Bây giờ Công Tôn Vi Ngã làm thế nào mà nhịn đói nhịn khát, mặc để cho mưa dầm nắng phơi, sống một thân một mình ở trong khu rừng rậm vắng bóng người sáu nghìn ngày trong mười bảy mười tám năm như vậy?

Tiểu Thanh ngẫm nghĩ một hồi lâu, rồi trở mắt lên ngắt lời đáp:

– Đáng lẽ y phải chết từ lâu chớ không thể nào sống được như vậy. Nhưng bây giờ lão quái vật còn sống sót, vấn đề khó hiểu này Thanh nhi không sao giải đáp nổi.

Sở Sở thở dài nói tiếp:

– Thanh nhi không sao giải đáp nổi thì để cô nương nói cho con hay. Sở dĩ lão quái vật đã tựa như cái xác chết cứng ngắc nửa người như vậy, mà bấy nhiêu năm

còn chưa chết, là vì y nhờ có một nguyện vọng duy trì mà nên. Nói tóm lại, y có một tâm sự rất lớn, chưa làm xong, khiến y không chịu chết ngay, nên y mới sống sót đến ngày nay.

Tiểu Thanh gật đầu hỏi tiếp:

– Cô nương nói rất có lý. Nhưng cô nương có đoán được tâm sự ấy của y không?

Sở Sở vừa cười vừa đáp:

– Việc này dễ đoán lắm. Nếu Công Tôn Vi Ngã là người tâm thường thì đã sớm chết một cách tâm thường ở trong rừng rậm rồi. Chỉ vì y là tay cao thủ vô song của võ lâm đương thời, không muốn để cho tuyệt học hãn thế của mình khuất theo mình, nên ý nghĩ ấy của y mới hóa thành một sức mạnh để y cầm cự mà sống sót cho tới ngày nay. Tâm sự lớn nhất của y không ngoài vấn đề muốn kiếm được một người đồ đệ lý tưởng.

Tiểu Thanh nghe đến ngần người ra, mồm lẩm bẩm nói:

– Phải đấy! phải đấy!

Tay cầm lá tre, Sở Sở vừa khua tít vừa nói tiếp:

– Căn cứ đạo lý cách vật trí chi, cô nương đã nghĩ ra được kỳ tích, tại sao Công Tôn Vi Ngã bị tê liệt như vậy mà mãi mãi không chết, nên mới liên tưởng nghĩ ra được thủ đoạn Diêm Vương ấy.

Tiểu Thanh vừa cười vừa hỏi:

– Cô nương nói mãi mới quay về chính đề. Thanh nhi chỉ nóng lòng muốn biết thủ đoạn Diêm Vương của cô nương như thế nào.

Sở Sở giơ cái lá tre lên, vừa cười vừa đáp:

– Thủ đoạn Diêm Vương là xé nát lá tre này, khô héo. Bây giờ cô nương chỉ muốn kiếm hộ lão quái vật Công Tôn Vi Ngã một người đồ đệ lý tưởng, đưa tới khu rừng già ở núi Ai Lao, để cho Công Tôn Vi Ngã được toại nguyện. Khi y đã toại nguyện thì tinh thần tản mát, người sẽ khô héo mà từ từ đi xuống dưới điện Diêm La ghi tên vào sổ Diêm Vương ngay.

Tiểu Thanh vỗ tay, vừa cười vừa khen ngợi:

– Ý kiến hay lắm! Ý kiến hay lắm! Cô nương phân tách tỉ mỉ như vậy thật là triệt để.

Nói tới đó, nàng bỗng ngắt lời, cau mày lại. Giây lát sau nàng mới nói tiếp:

– Nhưng Công Tôn Vi Ngã lại muốn nhận La Tinh Thạch làm đồ đệ mà nay tên Bá Vương họ La ấy đã biến thành một nắm xương khô rồi, cô nương có cách gì làm cho y phục sinh được không?

Sở Sở vội đưa tay, đỡ lời:

– Sao Thanh nhi lại hồ đồ như thế? Công Tôn Vi Ngã đã trông thấy mặt Nam Hoang Ngọc Bá Vương bao giờ đâu? Y chỉ nghe Ngải Thiên Thạch nói đến tên ấy. Y thấy tên họ Ngải bảo La Tĩnh thạch hãy còn ít tuổi, tư chất tốt, là y tỏ vẻ hài lòng ngay. Nếu bây giờ cô nương kiếm một người trẻ tuổi hơn, tư chất tốt hơn La Tĩnh Thạch, đưa tới cho y, y lại chả mừng rỡ đến chết đi được.

Tiểu Thanh bỗng nghĩ ra được một kế, trở mắt lên nhìn Sở Sở, mỉm cười hỏi:

– Có phải cô nương định sai Thanh nhi đi đấy không?

Sở Sở tức cười đáp:

– Chính cô nương đang nghĩ đến việc lựa chọn lấy một người giữa Thanh nhi với Hồng nhi, để đưa đi khu rừng già ở núi Ai Lao tặng cho Công Tôn Vi Ngã làm đồ đệ.

Tiểu Thanh cau mày lại, gượng cười hỏi tiếp:

– Cô nương bảo Thanh nhi đi làm đồ đệ của Công Tôn Vi Ngã chẳng hay phải làm trong bao nhiêu lâu?

Sở Sở vừa cười vừa đáp:

– Cho tới khi nào Công Tôn Vi Ngã hài lòng tắt thở chết tốt thì thôi.

Tiểu Thanh bĩu môi nói tiếp:

– Địa điểm là khu rừng già, người lại là lão quái vật. Thời gian bao nhiêu lâu chưa biết rõ, công việc này thật khổ cực lắm!

Sở Sở nghiêm nét mặt lại, nói tiếp:

– Có chịu được khổ hạnh mới thành người tài giỏi được. Nếu Thanh nhi học được mấy thành chân truyền của Công Tôn Vi Ngã thì cũng đủ ngênh ngang với đời rồi. Chớ có phải là tầm thường đâu? Thôi, chúng ta mau mau quay trở về rừng thông đi. Bằng không, Hồng nhi nó đợi chúng ta đã lâu lắm rồi. Cô nương để cho hai chị em rút thăm. Như vậy, nếu người nào phải đi thì không còn oán trách vào đâu được nữa.

Tiểu Thanh rất kinh ngạc và hoài nghi, không hiểu vì sao Tiểu Hồng lại bỗng dưng mất tích như thế và không biết có con đường nào khác để cho Tiểu Hồng quay trở về rừng thông hay không?

Trước khi rời khỏi Lãnh Trúc Bình, Sở Sở có để lại một lá thư cho Lãnh Trúc tiên sinh, bảo rằng Ngải Thiên Thạch với Trí Thông hòa thượng đã tới Lãnh Trúc Bình tìm kiếm La Tĩnh Thạch và còn nói cả chuyện Công Tôn Vi Ngã muốn thu La Tĩnh Thạch làm đồ đệ nữa. Xong đâu đấy, nàng còn bảo Tiểu Thanh để lại cây Âm Trầm trúc trả lại cho chủ nhân.

Sở Sở bỗng nghĩ ra được thủ đoạn Diêm Vương ấy nhưng chỉ sợ bị tiết lộ bí mật thì nhỡ hết đại sự, cho nên nàng mới không viết vào trong lá thư đó.

Thế rồi hai thầy trò rời khỏi Lãnh Trúc Bình, quay trở về khu rừng thông. Khi tới nơi hai người không thấy tung tích của Tiểu Hồng ở đâu cả, mà chỉ thấy trên thân cây cổ thụ có viết lại những chữ như sau:

“Hồng nhi đợi chờ quá lâu, không biết cô nương với Thanh tử đi đâu, vì có một việc quan trọng cần phải đi ngay, nên mới không từ biệt mà đi luôn, chậm nhất là đến Tết Thanh Minh sang năm thế nào cũng gặp lại nhau ở Bạch Long Đồi tại Ngọc Môn Quan”.

Ngoài những chữ đó ra, lại còn có hai hàng chữ nhỏ như sau: “U Minh Quy Nữ Âm Tố Mai hẹn lại cô nương đến mồng bảy tháng bảy gặp ở Thiên Tâm Cốc trên núi A Nhĩ Kim”.

Xem xong, Sở Sở cau mày lại, nói:

– Không biết Hồng nhi giở trò quỷ gì ra? Nó thì còn có việc gì rất quan trọng như thế? Và nó đi đâu, sao lại lén lén lút lút, không thấy nói rõ như vậy?

Tiểu Thanh liền nghĩ bụng:

– Chẳng lẽ Tiểu Hồng đã tìm ra nghi vấn về cái chết của Nghiêm Mộ Quang liền đuổi theo để điều tra? Vì thế mà không kịp đợi chờ cô nương với ta cũng nên? Bằng không nó không còn lý do gì mà lại thần bí đến như thế?

Nghĩ tới đó, nàng liền tủm tủm cười và nói với Sở Sở rằng:

– Thưa cô nương, Hồng muội đâu dám giở trò gì đùa giỡn cô nương? Chắc việc đó bí mật lắm, và cũng không biết liệu chúng ta quay trở lại nơi đây không, hay là nó bị lọt vào tay người khác, nên mới không tiện nói rõ nguyên nhân như thế?

Sở Sở đã nổi giận vẻ mặt hậm hực nói:

– Bất cứ lý do gì, nó không đợi chờ cô nương mà bỏ đi như thế là rất vô lễ rồi. Nếu hỏng hết việc lớn của ta, thế nào ta cũng phải nghiêm trị nó mới được.

Tiểu Thanh lại tưởng Sở Sở nói hỏng đại sự là ám chỉ việc đi rừng già ở núi Ai Lao, nên vội gượng cười nói:

– Cô nương đừng có tức giận nữa. Thanh nhi nguyện đi núi Ai Lao làm đồ đệ cho lão quái vật Công Tôn Vi Ngã và cũng làm Diêm Vương sứ giả một lần.

Sở Sở lắc đầu nói tiếp:

– Không phải vì lẽ ấy mà cô nương tức giận. Cô nương nổi giận là vì hai hàng chữ sau cùng đấy!

Tiểu Thanh thắc mắc không hiểu, vội hỏi lại:

– Thưa cô nương, hai hàng chữ nào có cái gì mà khiến cô nương phải hoảng sợ như thế?

Sở Sở cười khẩy đáp:

– Điểm thứ nhất, cô nương không biết tại sao lại có cuộc hẹn ước này. Nhất định Hồng nhi không thể nào gặp lại được Tố Mai ở trên Lãnh Trúc Bình?

Tiểu Thanh nghe nói cũng ngạc nhiên, Sỡ Sỡ lại trầm giọng nói tiếp:

– Điểm thứ hai là địa điểm không thích đáng chút nào. Thiên Tâm Cốc ở trên núi A Nhĩ Kim là chỗ thanh tu của Thiên Tâm Nữ Sĩ, sao lại định dùng chuyện thường tục của giang hồ để quấy nhiễu một vị cao nhân thế ngoại thanh tu như thế?

Tiểu Thanh gật đầu nội tiếp:

– Vâng, quả thực địa điểm không thích đáng thực. Nhưng nếu do đối phương chỉ định thì Hồng muội cũng không làm gì khác được, mà chỉ theo đúng sự thực để thưa cùng cô nương đấy thôi.

Có vẻ không vui, Sỡ Sỡ nói tiếp:

– Địa điểm đã không thích đáng, thời gian lại càng không thích đáng thêm. Thiên Tâm Cốc ở mãi ngoài Ngọc Môn Quan, mà núi Ai Lao lại ở tận Vân Nam đi được Tây Bắc thì không đi được Vân Nam mà đi được Vân Nam thì không sao tới nổi Tây Bắc? Dù cô nương có cánh cũng không thể nào trong một thời gian mà đi hai nơi trái ngược nhau như thế?

Ngẫm nghĩ giây lát, Tiểu Thanh mỉm cười đỡ lời:

– Cô nương cứ đi Tây Bắc, còn đi Ai Lao vái người ta làm sư phụ chứ có đánh nhau với ai đâu. Thiết nghĩ để Thanh nhi đi một mình cũng có thể làm tròn được nhiệm vụ.

Sỡ Sỡ lắc đầu thở dài nói tiếp:

– Sự thể đã xảy ra như vậy đành chỉ có cách làm như thế thôi. Nhưng việc đi núi Ai Lao cũng không phải là việc thường đâu, Thanh nhi cần phải...

Tiểu Thanh vội đỡ lời:

– Cô nương khỏi cần lo âu, Thanh nhi thế nào cũng làm tròn được sứ mạng. Với việc này, Thanh nhi đã biết cách đối phó rồi. Thanh nhi nhận thấy chuyến đi núi Ai Lao có một yếu điểm quan trọng nhất là phải làm thế nào không để cho Công Tôn Vi Ngã biết Thanh nhi đã biết trước y bị sa lầy ở trong rừng rậm, mà định tâm đến bái sư.

Sỡ Sỡ gật đầu khen ngợi:

– Thanh nhi nói rất đúng. Nhưng Thanh nhi hãy nghĩ cách hành động và đối phó với Công Tôn Vi Ngã như thế nào trước, rồi nói ra cho cô nương nghe để xem cách làm và hành vi của Thanh nhi có điểm nào phải thay đổi và sửa đổi không?

Tiểu Thanh mỉm cười đáp:

– Việc này chỉ có thể dự định phương châm thôi, chứ không thể nào định những chi tiết trước được, vì còn phải tùy cơ ứng biến...

Sở Sở nghe nói, nhìn mặt Tiểu Thanh định nói tiếp thì Tiểu Thanh đã cười và nói luôn:

– Cô nương, phương châm của Tiểu Thanh dự định là giả bộ chu du sơn lâm ngẫu nhiên gặp Công Tôn Vi Ngã, rồi giúp đỡ và trông nom y. Chờ khi nào có cơ hội may mắn thì mới giở chút thông minh tài trí ra cho y thấy. Khi lão quái nhân nhận thấy tư chất của Thanh nhi làm được đồ đệ của y rồi, thì tự nhiên là y phải truyền thụ tuyệt nghệ ngay, chứ chả cần cầu khẩn gì hết.

Sở Sở nghe nói xong, gật đầu khen ngợi:

– Nếu Thanh nhi làm được như vậy, thế nào cũng thành công và cô nương chả cần phải lo ngại nữa.

Tiểu Thanh vừa cười vừa nói tiếp:

– Tính tình của nhân vật trong võ lâm nhiều khi quái đản một cách đáng yêu. Thanh nhi đã đoán được trước, nếu mình nói rõ ý định đến xin bái sư, thì Công Tôn Vi Ngã thế nào cũng nghĩ thầm và tự cho mình là rất cao quý ngay. Còn mình cứ tuyệt nhiên không cần hỏi đến lai lịch và tên họ của y thì thế nào y cũng ngứa ngáy trong lòng, tự động thổ lộ tên họ và lai lịch ra ngay, thậm chí y còn yêu cầu Thanh nhi là đồ đệ cho y là khác.

Sở Sở nghe nói liền mỉm cười:

– Nếu Thanh nhi mà khiến được Công Tôn Vi Ngã phải yêu cầu truyền thụ cho tuyệt nghệ như thế thì thực là một giai thoại hiếm có trong võ lâm.

Hai thầy trò đã quyết định như vậy xong, liền chia tay lên đường. Nhưng Tiểu Thanh sức nghĩ tới một việc. Nàng nghĩ tới Mộ Quang đã chết, cái thai ở trong bụng của Tố Mai tức cốt nhục duy nhất của chàng họ, như vậy cần phải giữ gìn cái thai ấy mới được. Nhưng chuyến này chủ nhân mình đi Thiên Tâm Cốc để gặp Tố Mai, hai người đã là tình địch với nhau và cùng là cao thủ thượng thặng nhất trong võ lâm. Trận đấu hai người thế nào cũng phải kinh thiên động địa, như thế thử hỏi cái thai ở trong bụng Tố Mai chịu sao nổi?

Nghĩ tới đó, Tiểu Thanh vội nói với Sở Sở rằng:

– Quần hùng chính tà của võ lâm đương thời sẽ tổng quyết chiến ở trên Bạch Long Đồi vào tết Thanh Minh sang năm, cho nên cuộc gặp gỡ Tố Mai ở Thiên Tâm Cốc vào mừng bẩy tháng bẩy này, Thanh nhi mong cô nương khoan dung..

Không đợi cho Tiểu Thanh nói dứt lời, Sở Sở đã gật đầu đỡ lời ngay:

– Có phải ý của Thanh nhi muốn nói trong bụng của Tố Mai có thai phải không?

Tiểu Thanh gật đầu, mỉm cười đáp:

– Vâng, không nể mặt hòa thượng thì cũng nên nể mặt Phật, Thanh nhi mong cô nương khoan thứ cho Tố Mai đôi chút.

Sở Sở khẽ thở dài một tiếng, nói tiếp:

– Thanh nhi cứ yên tâm! Thế nào cô nương cũng khoan dung cho Âm Tố Mai, nhưng không biết y thị có khoan đung cho cô nương không?

Tiểu Thanh nghe nói mũi lòng và nghĩ bụng:

– Cả hai người đều không biết Mộ Quang đã chết rồi! Chủ nhân của ta vẫn còn hy vọng chữa chan như vậy, sau này thế nào cũng ôm hận suốt đời, và rầu ruột nát gan chứ không sai! Còn Tố Mai cũng rất bi đát, nàng ta đã trở nên con người góa phụ.

Nghĩ tới đó, nàng không sao cầm lòng được hai hàng lệ nhỏ xuống hai bên má ngay. Sở Sở thấy thế tức cười hỏi:

– Sao thanh nhi lại khóc như thế? Có phải không muốn đi núi Ai Lào hầu hạ lão quái vật Công Tôn Vi Ngã, hay là không nỡ xa cách cô nương?

o O o